

2) Odpowiedzi Trybunału na pytania drugie i czwarte przedstawione w sprawie C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, zakończonej wyrokiem z dnia 12 grudnia 2006 r., obowiązując również wówczas gdy:

— zagraniczny podatek dochodowy od osób prawnych ciężący na zyskach, z których zostały wypłacone dywidendy nie został zapłacony lub nie został zapłacony w całości przez spółkę niebędącą rezydentem wypłacającą owe dywidendy spółce będącej rezydentem, został natomiast zapłacony przez mającą siedzibę w państwie członkowskim bezpośrednią lub pośrednią spółkę zależną pierwszej z wskazanych spółek;

— zryczałtowany podatek dochodowy od osób prawnych nie został zapłacony przez spółkę będącą rezydentem, otrzymującą dywidendy od spółki niebędącej rezydentem, został natomiast zapłacony przez jej spółkę dominującą będącą rezydentem w ramach systemu opodatkowania grupy.

3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że spółka dominująca, mająca siedzibę w państwie członkowskim, która w ramach systemu opodatkowania grupowego, tego rodzaju jak system sporny w postępowaniu głównym, została zmuszona, z naruszeniem przepisów prawa Unii, do uiszczenia zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych od części zysków pochodzących z dywidend zagranicznych, ma roszczenie o zwrot podatku pobranego bezprawnie w zakresie, w którym przekracza on nadwyżkę podatku dochodowego od osób prawnych, którą dane państwo członkowskie miało prawo pobrać celem skompensowania niższej nominalnej stawki podatkowej ciężącej na zyskach, z których zostały wypłacone dywidendy zagraniczne względem nominalnej stawki podatkowej mającej zastosowanie do zysków spółki będącej rezydentem.

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że będąca rezydentem państwa członkowskiego spółka posiadająca udziały w spółce mającej siedzibę w państwie trzecim zapewniając jej niewątpliwy wpływ na decyzje drugiej z wymienionych spółek i umożliwiające określenie jej działalności może się powołać na art. 63 TFUE celem zakwestionowania zgodności z tym postanowieniem uregulowania owego państwa członkowskiego odnoszącego się do traktowania pod względem podatkowym dywidend pochodzących z owych państw trzecich, nie mającego zastosowania wyłącznie do sytuacji, w których spółka dominująca wykonuje decydujący wpływ na spółkę wypłacającą dywidendy.

5) Odpowiedź udzielona przez Trybunał na pytanie trzecie przedstawione w sprawie *Test Claimants in the FII Group Litigation*, zakończonej ww. wyrokiem, nie ma zastosowania wówczas, gdy spółki zależne mające siedzibę w innych państwach członkowskich, na rzecz których nie można było dokonać jakiegokolwiek przenie-

sienia zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych, nie podlegają podatkowi w państwie członkowskim spółki dominującej.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg — Niemcy) — Yoshikazu Iida przeciwko Stadt Ulm

(Sprawa C-40/11) (¹)

(Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 51 — Dyrektywa 2003/109/WE — Obywatele państw trzecich — Prawo pobytu w państwie członkowskim — Dyrektywa 2004/38/WE — Obywatele państw trzecich będący członkami rodziny obywateli Unii — Obywatel państwa trzeciego, który nie towarzyszy obywatelowi Unii w przyjmującym państwie członkowskim ani do niego nie dołącza, lecz pozostaje w państwie członkowskim pochodzenia obywatela — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego w państwie członkowskim pochodzenia obywatela przebywającego w innym państwie członkowskim — Obywatelstwo Unii — Prawa podstawowe)

(2013/C 9/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Yoshikazu Iida

Strona pozwana: Stadt Ulm

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg — Wykładnia art. 21 ust. 1 TFUE oraz art. 2 pkt 2 lit. d), art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) w świetle art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Wykładnia art. 6 ust. 1 i 3 TUE oraz art. 24 ust. 3, art. 45 ust. 1 i art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Małoletnie dziecko będące obywatelem państwa członkowskiego, które wraz z matką przeniosło swe główne miejsce zamieszkania do innego państwa członkowskiego — Prawo ojca, który jest obywatelem państwa trzeciego i wykonuje władzę rodzicielską, do pobytu w państwie członkowskim pochodzenia dziecka — Zakres stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie stosowania prawa Unii

Sentencja

Obywatel państwa trzeciego nie może domagać się przyznania mu prawa pobytu wywodzonego od obywatela Unii w przypadkach, które nie są uregulowane w dyrektywie 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG i w których nie istnieje także żaden inny łącznik z postanowieniami prawa Unii dotyczącymi obywatelstwa.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G. przeciwko Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Sprawa C-56/11) (¹)

(Wspólnotowa ochrona odmian roślin — Rozporządzenie (WE) nr 2100/94 — Usługi przygotowawcze — Obowiązek dostarczenia informacji przez podmiot świadczący usługi przygotowawcze posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin — Wymogi co do momentu i treści żądania udzielenia informacji)

(2013/C 9/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G.

Strona pozwana: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberlandesgericht Düsseldorf – Wykładnia art. 14 ust. 3 tiret szóste rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 227, s. 1) oraz art. 9 ust. 2 i 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz.U. L 173, s. 14) – Obowiązek dostarczenia informacji przez podmiot świadczący usługi przygotowawcze posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin – Wymogi co do momentu i treści żądania udzielenia informacji mogącego uzasadniać obowiązek informacji

Sentencja

1) Artykuł 9 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w

zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2605/98 z dnia 3 grudnia 1998 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że obowiązek dostarczenia informacji, który ciąży na podmiocie świadczącym usługi przygotowawcze w odniesieniu do odmian chronionych, powstaje wtedy, gdy żądanie udzielenia informacji odnoszące się do danego roku gospodarczego zostało przedstawione przed upływem tego roku. Niemniej taki obowiązek może istnieć w odniesieniu do informacji odnoszących się aż do trzech lat gospodarczych poprzedzających bieżący rok gospodarczy, pod warunkiem że posiadacz prawa do ochrony odmian wystosował pierwsze żądanie dotyczące tych samych odmian do tego samego podmiotu w trakcie pierwszego z poprzednich lat gospodarczych, których dotyczy żądanie udzielenia informacji.

2) Artykuł 14 ust. 3 tiret szóste rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin w związku z art. 9 rozporządzenia nr 1768/95, zmienionego rozporządzeniem nr 2605/98, powinien być interpretowany w ten sposób, że żądanie udzielenia informacji kierowane przez posiadacza wspólnotowego prawa do ochrony odmian roślin do podmiotu świadczącego usługi przygotowawcze nie musi zawierać dowodów potwierdzających przytoczone w nim przesłanki. Ponadto okoliczność, że rolnik uprawia w ramach uprawy umownej odmianę chronioną, nie może sama w sobie stanowić przesłanki wskazującej, że podmiot świadczący usługi przygotowawcze przygotował lub zamierza przygotować do uprawy materiał ze zbioru uzyskany z uprawy materiału rozmnożeniowego danej odmiany chronionej. Taka okoliczność może jednak, w zależności od innych okoliczności sprawy, pozwolić wyciągnąć wniosek, że taka przesłanka występuje, czego sprawozdanie należy do sądu odsyłającego w zawisłej przed nim sprawie.

(¹) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Pfeifer & Langen KG przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-131/11) (¹)

(Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 1443/82 — Artykuł 3 ust. 4 — Stosowanie systemu kwot w sektorze cukru — Nadwyżkowa ilość cukru stwierdzona przez władze państwa członkowskiego podczas następczej kontroli przeprowadzonej u producenta — Uwzględnienie tej nadwyżki przy ustalaniu ostatecznej produkcji w roku gospodarczym, w którym stwierdzono rozbieżność)

(2013/C 9/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf